

Her kommer et par refleksjoner over EM 2014:

Av Christian Vennerød

Vi er ikke ferdig med vår egen evaluering av hvordan det gikk og hvorfor, så dette er noen foreløpige poeng.

For det første: Dette var et stort steg fremover i forhold til de siste to mesterskapene. Norge var med å prege det som skjedde, og til slutt spilte vi så godt at vi ga Monaco sjansen til å vinne gullet ved at vi banket Israel. Vi slo både gull- og sølv vinnerne! Og vi spilte jevnt med bronsevinnerne: England. Dette viser at Norge Åpent har et internasjonalt toppnivå inne. Men vi var dessverre ikke stabile nok.

Vi ledet vår pulje underveis og var et toneangivende lag i mesterskapet. Arrangørene anså oss som et vesentlig lag, og satte oss derfor ofte opp på BBO.

Vi var utvilsomt «med», selv om det ble en resultatmessig tilbakegang like før slutt.

Plasseringen ble bedre enn i de to siste mesterskapene. Vi hadde vel følelsen av at vi hadde enda mer inne, slik at den i utgangspunktet gode tiendeplassen ikke smakte så godt som den ellers ville gjort. Vi avsluttet med en kjempegod kamp, og forlot Opatija med hodet høyt hevet, og som en fryktet motstander.

Objektivt sett var vi ranket som nr 11 før turneringen, og en nøytral odds-maker hadde trolig ansett et resultat rundt den plassen som mest sannsynlig på forhånd.

10-plassen er derfor et godkjent resultat.

10-plassen fører til at Norge igjen får lov til å delta i Champions cup for klubblag, noe som er viktig.

Vi er igjen blant Europas ti beste lag, noe som er et sterkt internasjonalt kvalitetsstempel.

Nå spiller Norge Åpent ikke med et resultat som mål. Vi spiller ett spill av gangen og fokuserer ikke på medaljer, Bermuda Bowl-plass eller andre resultater eller plasseringer underveis. Vi tar rett etter hver kamp bare opp det som det eventuelt var noe å lære av, og så prøver vi å glemme kampen og slappe av inntil neste match, der vi på ny tar ett spill av gangen. Dette gikk ganske bra underveis, selv om enkelte spillere kanskje mistet noe av denne holdningen da det gikk veldig bra resultatmessig.

Det er opplagt på det tidspunktet det er vanskeligst å ikke bli het i hodet og håpe på berømmelse og ære. Her har vi fortsatt noe å lære, og det er selvsagt vanskelig å holde dette fokuset i en verden der journalister og supportere naturlig nok blir veldig resultatorienterte. Men vi greide i hvert fall å la være å snakke om medaljer og BB-plass når vi var sammen som lag. Det anser jeg som svært positivt.

Det var heller ikke snakk om sure miner da det plutselig gikk dårlig. Laget krummet nakken og gikk på igjen. Nok en gang med ett spill av gangen som mantra.

Jeg er ikke ferdig med å se bak resultatene, men det er klart at vi i en periode hadde vinden i ryggen. Vi hadde f eks veldig flaks mot Sverige, der tre helt avgjørende slemmer alle gikk i vår favør enda odds samlet sett ikke var på vår side. Dette var klart heldig, og noe som trolig

bare skal skje omtrent en av femti ganger! Typisk nok glemmer man ofte at man hadde flaks (som man ubevisst tilskriver god satsing og offensivt spill), men man husker godt uflaksen. De store tapene våre kom mot Bulgaria, Danmark, Polen og Romania. Det er vanskelig å si hvorfor, og hvorfor de kom på den tiden de gjorde. Man kan spekulere over det, men det er også et faktum at av og til «kommer rulettkulen ut på sort åtte ganger på rad». Det kan være så enkelt som at vi kom inn i en stim der våre unøyaktigheter kostet dyrt, mens motpartens feil ble gratis for dem. Tidligere var det omvendt.

Boye og Espen spilte bare bedre og bedre. Alle vet hvor god Boye er, og det var morsomt å se at Espen var tilbake på «Pau-nivå» med flere glitrende avgjørelser som andre internasjonale stjerner ikke klarte å kopiere. Dette betydde mye for laget, som visste at vi hadde et par som leverte strålende lister og tok ett spill av gangen hele tiden. De tok det også svært sporty når de ved sammenligningen møtte lagkamerater som ikke hadde med seg noe særlig å skryte av.

De andre to parene viste også at de tåler godt å spille på dette nivået, selv om det innimellom kom noen rare resultater. Kvangraven – Lie viste at de slett ikke bare er parturneringsspillere på høyt internasjonalt nivå (hvis noen trodde det på forhånd). Hoftaniska – Charlsen leverte noen panserlister, men ble litt for ujevne. Hvert par spilte i utgangspunktet to kamper hver. Dette holdt vi fast ved helt inntil slutten der lagledelsen prøvde å spille det paret som var i flytsonen.

Jeg er veldig fornøyd med å ha valgt Geo som coach. NBF hentet Geo helt fra NZ. Han bodde en uke hjemme hos meg før mesterskapet, og det var veldig bra. Geo og jeg gikk veldig godt sammen som lagledelse, og vi hadde også mye glede av å prate med Tormod og Øyvind underveis.

I ettertid er det kanskje slik at vi må innrømme at forberedelsene kunne vært (enda) bedre. Laget burde ideelt sett i høyere grad ha reist sammen ned til Kroatia, selv om det er vanskelig å samle alle på Gardermoen når folk kommer fra alle verdenshjørner og man ikke ønsker å utsette enkeltpersoner for lange ventetider. Bagateller som manglende uniform, for få landslagsskjorter, samt norsk flagg opp-ned på ermet, bidro ikke til ro og konsentrasjon og følelse av profesjonell forberedelse.

Vi burde ha bodd på samme hotell alle sammen, og vi burde hatt en sponsor som kunne dekket ekstrakostnadene for spillerne, som selv dekket oppgraderingen fra det hotellet NBF hadde råd til. Det hotellet spillerne valgte, kostet ca 50 % mer enn det NBF hadde råd til. I tillegg måtte spillerne betale lunsj og middag selv. Verken spillere eller ledelse får dekket tapt arbeidsfortjeneste. Slik sett, bærer laget selv klart de viktigste kostnadene ved å delta. Man kan kanskje si at NBF ikke egentlig har råd til å stille et lag med samme økonomiske fundament som de beste i Europa. Når man vurderer resultatet, må dét også med i bildet.

Når det er sagt, er jeg veldig glad for at vi hadde turneringen i Ungarn rundt 17. mai. Det er internasjonal matching som skal til, og parturneringer i Norge eller samlinger med damelaget og juniorene blir ikke det samme, selv om det er sosialt verdifullt. Har man høyere

ambisjoner enn tiendeplassen, må man ta medisinen først. Den består klart av mer internasjonal matching, noe som er nødvendig for å få laget til samarbeide enda bedre, etablere automatiske individuelle og felles rutiner - og ta ett spill av gangen!

Mvh Christian